

Arrest

nr. 186 178 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 juli 1981 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. In 1997 ging u samen met uw ouders voor een periode van drie jaar naar Libië. Uw vader gaf er les en uw moeder werkte er bij de Rode Halve maan. U groeide op in verschillende wijken in Bagdad, de laatste was Karade Mariam. U bent getrouwd met uw nicht Z.(...) el K.(...) en heeft drie kinderen. U heeft twee jaar gestudeerd voor tandarts. U heeft verschillende beroepen uitgeoefend. Zo ging u aan de slag als winkelier, taxichauffeur en in de auto-sector. De laatste drie jaar werkte u voor de organisatie Mercy Corps. Initieel werkte u via de firma “amanjiet” en kreeg u op die manier opdrachten van Mercy Corps. Op 12 december 2014 richtte u uw

eigen bedrijfje op. U stelde offertes op om contracten van Mercy Corps binnen te halen zoals bijvoorbeeld het assembleren van een bepaald aantal dozen met een welbepaalde inhoud. Verder moest u oorlogsslachtoffers begeleiden bij de opstart van hun eigen zaak. Ook hier schreef u offertes voor uit. Op basis van de beste prijs-kwaliteit werd de opdracht aan een welbepaald bedrijf toegewezen. Uw moeder N.(...) J.(...) M.(...) M.(...) (o.v.(...)) werkte als tandarts in Bagdad. Omwille van een corruptiezaak die ze aangekaart had werd ze op 5 juli 2015 beschoten. Een week later verliet ze het land. Ze reisde naar België waar ze uw broer A.(...) K.5...), N.(...) A.(...) H.(...) (o.v. (...)), die hier in maart 2011 een asielaanvraag indiende en als vluchteling is erkend, vervoegde en zelf op 3 augustus 2015 een asielaanvraag indiende. Na het vertrek van uw moeder werd u een aantal keer telefonisch bedreigd. Op 30 augustus 2015 moest u aluminium gaan leveren bij een oorlogsslachtoffer in de wijk Shoala, A.(...) S.(...) genaamd. Toen u de materialen aan het lossen was kwamen er drie personen de man groeten. Het waren leden van Hashed el Shaabi (volksleger). Toen ze zagen dat de goederen geschonken werden door Mercy Corps, een Amerikaanse instelling, begonnen ze ruzie te maken met de man in kwestie. A.(...) S.(...) zei dat hij de goederen via El Zuhour besteld had, een sjiiitische organisatie en dat u, die de goederen leverde, bijgevolg schuld trof. Op de autosnelweg werd u vervolgens door drie 4x4- wagens verrast. Ze probeerden u te laten stoppen en er werd in de lucht geschoten. U gaf echter gas en nam onverwacht een afrit waardoor u hen kon afschudden. U zocht vervolgens onderdak bij een vriend. U bleef hier twee dagen en verhuisde op 2 september 2015 naar Taji. Uw schoonfamilie had er een boerderij. U bleef tot 26 september 2015 op de boerderij in Taji en vertrok vervolgens vanaf de luchthaven van Bagdad met uw eigen paspoort naar Turkije. Op 6 oktober 2015 vertrok u met een rood paspoort naar België. U vroeg op 7 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel nationaliteitsbewijs, een originele identiteitskaart, een originele lidkaart van de kamer van koophandel, een originele badge van de jachtclub en een originele studentenkaart van de tandartsen-faculteit alsook een originele verzendingsnota van DHL neer. Tevens legt u een kopie neer van uw paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, kopiën van contracten in verband met uw werk, een dankbrief van Mercy Corps, kopiën van foto's in verband met uw werk en een medische rapport van de centrumarts.

Uw vader en uw broer verliet Irak op 12 december 2015 Irak en reisden naar Turkije waar ze tot op heden verblijven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dient te hebben. Evenmin heeft u het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat wat betreft de dreigementen die u naar aanleiding van de problemen van uw moeder zou hebben gekend het Commissariaat-generaal (CGVS) geen geloof hecht aan de vervolgingsfeiten die uw moeder naar voor bracht. De motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal hiertoe besliste, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder. Een kopie van deze beslissing werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier. Voorgaande bevinding houdt reeds een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zelf geen eenduidige verklaringen kon afleggen over uw verschillende verblijfplaatsen in de periode van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u initieel dat u na de moordpoging, i.c. het incident op de autostrade, twee dagen bij een vriend verbleef en vervolgens naar Taji ging. U vertrok op 2 september naar Taji (CGVS p.5, p.8). U situeert uw vertrek naar Taji met andere woorden ten opzichte van het incident op de autostrade. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u na het tweede telefonisch dreigement omwille van het probleem van uw moeder naar Taji ging, meer bepaald in juli 2015 (CGVS p.18, p.19). U geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, zag u het probleem er niet van in en kon u deze ongerijmdheid dan ook niet uitklaren. Het feit dat u geen gelijklopende verklaringen kan afleggen over uw verblijfplaatsen noch omtrent de directe aanleiding voor uw vertrek naar Taji ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u een eenduidige chronologie kan weergeven wat betreft uw verblijfplaatsen en duidelijk kan aangeven omwille van welke specifieke gebeurtenis u naar deze verschillende plaatsen ging. Minstens kan worden verondersteld dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u naar Taji trok omwille van feiten gelinkt aan uw persoonlijk relaas dan wel

omwille van feiten gelinkt aan uw moeder haar problemen. Daar u twee keer een ander feit als referentiepunt neemt, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnd. Bovendien kon nog worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot uw verklaringen dat u samen met uw vader en uw broer naar Taji trok (CGVS p. 8), uw moeder dan weer beweerde dat haar man – uw vader – pas in oktober 2015 naar Taji ging (CGVS moeder p.12). Ook deze bevinding doet afbreuk aan uw waarachtigheid.

Het is voorts opmerkelijk dat u heeft nagelaten Mercy Corps op de hoogte te brengen van de problemen die u zou hebben gekend. U wist niet of het incident op de autostrade te maken had met uw werk of met de problemen gelieerd aan uw moeder, vandaar dat u er niets van vermeldde, zo zegt u. Dat het incident op de autostrade gelinkt is aan hetzij de problemen van uw moeder dan wel aan uw werk bij Mercy Corps, betreft een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bovendien moet hier nogmaals worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in hoofde van uw moeder uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij beweert te hebben meegemaakt (zie supra). Dat er anderzijds een link zou zijn met uw werk bij Mercy Corps kan u ook geenszins hardmaken. U beperkt zich hier weerom tot het louter uiten van een vermoeden en heeft zelfs geen enkele poging ondernomen u bijkomend te informeren omtrent de mogelijke oorzaak van de feiten die u meemaakte. U ging wel nog persoonlijk langs bij Mercy Corps om uw geld op te halen en aanbevelingsbrieven te vragen, maar u vond het niet nodig de organisatie te informeren over de problemen die u had gekend en die, naar u meende, mogelijks verband hielden met de aanbestedingen van Mercy Corps. Dat u zich niet de moeite getroost hebt om Mercy Corps in te lichten over de aard van uw problemen en enkel uit was op uw geld en documenten ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de door u ingeroepen problemen (CGVS p.12). Dient voorts nog te worden opgemerkt dat u in het verleden, dit wil zeggen sinds 2012, nooit problemen ondervonden heeft omwille van uw werk bij Mercy Corps. U kent verder ook geen andere collega-aannemers die soortgelijke problemen ondervonden hebben. Verder was u niet op de hoogte of het personeel van de organisatie Mercy Corps zelf ooit al problemen ondervonden had omwille van de aard van het werk (CGVS p.12). Dergelijke informatie is nochtans essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u nagelaten hebt zich hieromtrent te informeren ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid van het incident op de autostrade.

Bovendien houdt het feit dat u nog geregeld terugkeerde vanuit Taji naar Bagdad een negatieve indicatie in wat betreft de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.18). Er kan immers redelijkerwijs worden verondersteld dat u, moest u daadwerkelijk vrezen voor uw leven in Bagdad omwille van uw werk en u een veilig onderkomen had gevonden in Taji, zich niet persoonlijk terug naar Bagdad zou begeven en dit bovendien meermaals.

Verder dient nog aangestipt te worden dat u en uw moeder ook afwijkende verklaringen aflegden wat betreft het lot van uw vader en uw minderjarige broer. Zo verklaart uw moeder dat ze naar Turkije gegaan zijn omwille van telefonische bedreigingen in Taji (CGVS moeder p.4, p.12). In tegenstelling hiermee verklaarde u dat uw vader nog een aantal dingen moest regelen en dat ze vervolgens naar Turkije gingen. Er waren geen specifieke feiten die aanleiding hadden gegeven tot het vertrek van uw vader en broer (CGVS zoon p.3). Indien jullie relaas de waarheid bevat, kan worden verondersteld dat u en uw moeder hierover éénsluitende verklaringen zouden afleggen. Ook deze bevinding ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot, doch niet onbelangrijk, kon nog worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw reisweg allerminst geloofwaardig zijn. Deze bevinding ondergraaft bijkomend uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat u met een rood paspoort van Turkije naar België gereisd bent. U wist niet onder welke nationaliteit en onder welke identiteit u gereisd heeft. U wist enkel dat de voornaam waaronder u reisde "Leo" was (CGVS p.6, p.7). Dit is niet geloofwaardig. Het is immers zo dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Er mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u alert bent omdat u op elk moment riskeerde te worden tegengehouden en aan een strikte controle te worden onderworpen. Het feit dat u niet eens weet wat de nationaliteit is of wat de identiteitsgegevens zijn van de persoon onder wiens naam u reisde, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweerde het paspoort niet geopend te hebben. Dat u aldus het risico zou nemen om, ingeval van een controle, direct door de mand te vallen en vervolgens te worden tegengehouden, is niet aannemelijk. Dat u bovendien dit risico zou nemen nadat u 15.000\$ betaalde voor uw valse documenten, is eens zo opmerkelijk (CGVS p.8). Er kan worden verondersteld dat u, die een dermate hoog bedrag betaalde, toch de moeite zou hebben genomen om na te gaan wat voor documenten u in handen had. U

geconfronteerd met deze bedenking, antwoordde u simpelweg dat het u niet interesseerde. U had niets te verliezen. U diende enkel te betalen bij aankomst in België (CGVS p.8). Dit wijzigt evenwel niets aan het feit dat u toch het risico nam om alsnog door de mand te vallen tijdens een eventuele controle bij binnenkomst van de Europese Unie. Ondanks dat het paspoort mee aan boord was van het vliegtuig, heeft u nagelaten het document open te doen om de kwaliteit ervan alsook de gegevens in het document te verifiëren. (CGVS p.7, p.8). U had hier nochtans ruimschoots de tijd voor. Het feit dat u geen informatie kan verstrekken over (de gegevens van) het paspoort waarmee u reisde, is niet aannemelijk. U legt dit paspoort bovendien ook niet voor. Uw onwetendheid omtrent het document waarmee u reisde en uw onvermogen dit document voor te leggen, doet het vermoeden ontstaan dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw reisroute en de documenten die u gebruikte tijdens uw reis naar België. Dit doet dan weer het vermoeden rijzen dat u uw eigen paspoort achterhoudt en zo bepaalde, in uw paspoort vermelde, informatie wenst verborgen te houden. Deze bevinding ondermijnt in ernstige mate uw gehele geloofwaardigheid.

Gezien voorgaande bevindingen heeft u geenszins weten te overtuigen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, bestaat. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de

aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiiten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins voorgaande appreciatie in een ander licht te plaatsen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart als ook de kopie van uw paspoort en uw huwelijksakte bevestigen uw verklaringen over uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke stand, gegevens die hier niet betwist worden. Met de studentenkaart van de tandartsenfaculteit, de lidkaart van de kamer van koophandel, contracten in verband met uw werk, een dankbrief van Mercy Corps en de kopieën van foto's in verband met uw werk bevestigt u uw verklaringen over uw studies en uw werk. Ook deze gegevens staan niet ter discussie. Het loutere feit dat u werkte voor Mercy Corps toont nog geenszins aan dat u hierom problemen kende in Irak. De badge van de jachtclub bevestigt dan weer enkel uw lidmaatschap doch houdt ook geen verband met de feiten die u aanhaalde. Het verzendingsbewijs van DHL toont dan weer enkel aan dat u post ontving, niets meer en niets minder. Het medische rapport van de centrum-arts in België heeft enkel informatie betreffende uw gezondheidstoestand. In tegenstelling tot uw beweringen blijkt uit dit document nergens dat u tengevolge het incident in Irak suikerziekte zou gekregen hebben. Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat een arts enkel uitspraak kan doen over de fysieke / psychische toestand van een patiënt en vermoedens kan uiten over de omstandigheden die aan de basis liggen doch hierover sowieso nooit uitsluitsel kan geven.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder, M.(...) N.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)), eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dient te hebben. Evenmin heeft u het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat wat betreft de dreigementen die u naar aanleiding van de problemen van uw moeder zou hebben gekend het Commissariaat-generaal (CGVS) geen geloof hecht aan de vervolgingsfeiten die uw moeder naar voor bracht. De motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal hiertoe besliste, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder. Een kopie van deze beslissing werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier. Voorgaande bevinding houdt reeds een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zelf geen eenduidige verklaringen kon afleggen over uw verschillende verblijfplaatsen in de periode van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u initieel dat u na de moordpoging, i.c. het incident op de autostrade, twee dagen bij een vriend verbleef en vervolgens naar Taji ging. U vertrok op 2 september naar Taji (CGVS p.5, p.8). U situeert uw vertrek naar Taji met andere woorden ten opzichte van het incident op de autostrade. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u na het tweede telefonisch dreigement omwille van het probleem van uw moeder naar Taji ging, meer bepaald in juli 2015 (CGVS p.18, p.19). U geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, zag u het probleem er niet van in en kon u deze ongerijmdheid dan ook niet uitklaren. Het feit dat u geen gelijklopende verklaringen kan afleggen over uw verblijfplaatsen noch omtrent de directe aanleiding voor uw vertrek naar Taji ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u een eenduidige chronologie kan weergeven wat betreft uw verblijfplaatsen en duidelijk kan aangeven omwille van welke specifieke gebeurtenis u naar deze verschillende plaatsen ging. Minstens kan worden verondersteld dat u duidelijk zou kunnen aangeven of u naar Taji trok omwille van feiten gelinkt aan uw persoonlijk relaas dan wel omwille van feiten gelinkt aan uw moeder haar problemen. Daar u twee keer een ander feit als referentiepunt neemt, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnd. Bovendien kon nog worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot uw verklaringen dat u samen met uw vader en uw broer naar Taji trok (CGVS p. 8), uw moeder dan weer beweerde dat haar man – uw vader – pas in oktober 2015 naar Taji ging (CGVS moeder p.12). Ook deze bevinding doet afbreuk aan uw waarachtigheid.

Het is voorts opmerkelijk dat u heeft nagelaten Mercy Corps op de hoogte te brengen van de problemen die u zou hebben gekend. U wist niet of het incident op de autostrade te maken had met uw werk of met de problemen gelieerd aan uw moeder, vandaar dat u er niets van vermeldde, zo zegt u. Dat het incident op de autostrade gelinkt is aan hetzij de problemen van uw moeder dan wel aan uw werk bij Mercy Corps, betreft een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bovendien moet hier nogmaals worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in hoofde van uw moeder uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij beweert te hebben meegemaakt (zie supra). Dat er anderzijds een link zou zijn met uw werk bij Mercy Corps kan u ook geenszins hardmaken. U beperkt zich hier weerom tot het louter uiten van een vermoeden en heeft zelfs geen enkele poging ondernomen u bijkomend te informeren omtrent

de mogelijke oorzaak van de feiten die u meemaakte. U ging wel nog persoonlijk langs bij Mercy Corps om uw geld op te halen en aanbevelingsbrieven te vragen, maar u vond het niet nodig de organisatie te informeren over de problemen die u had gekend en die, naar u meende, mogelijks verband hielden met de aanbestedingen van Mercy Corps. Dat u zich niet de moeite getroost hebt om Mercy Corps in te lichten over de aard van uw problemen en enkel uit was op uw geld en documenten ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de door u ingeroepen problemen (CGVS p.12). Dient voorts nog te worden opgemerkt dat u in het verleden, dit wil zeggen sinds 2012, nooit problemen ondervonden heeft omwille van uw werk bij Mercy Corps. U kent verder ook geen andere collega-aannemers die soortgelijke problemen ondervonden hebben. Verder was u niet op de hoogte of het personeel van de organisatie Mercy Corps zelf ooit al problemen ondervonden had omwille van de aard van het werk (CGVS p.12). Dergelijke informatie is nochtans essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u nagelaten hebt zich hieromtrent te informeren ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid van het incident op de autostrade.

Bovendien houdt het feit dat u nog geregeld terugkeerde vanuit Taji naar Bagdad een negatieve indicatie in wat betreft de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.18). Er kan immers redelijkerwijs worden verondersteld dat u, moest u daadwerkelijk vrezen voor uw leven in Bagdad omwille van uw werk en u een veilig onderkomen had gevonden in Taji, zich niet persoonlijk terug naar Bagdad zou begeven en dit bovendien meermaals.

Verder dient nog aangestipt te worden dat u en uw moeder ook afwijkende verklaringen aflegden wat betreft het lot van uw vader en uw minderjarige broer. Zo verklaart uw moeder dat ze naar Turkije gegaan zijn omwille van telefonische bedreigingen in Taji (CGVS moeder p.4, p.12). In tegenstelling hiermee verklaarde u dat uw vader nog een aantal dingen moest regelen en dat ze vervolgens naar Turkije gingen. Er waren geen specifieke feiten die aanleiding hadden gegeven tot het vertrek van uw vader en broer (CGVS zoon p.3). Indien jullie relaas de waarheid bevat, kan worden verondersteld dat u en uw moeder hierover éénsluitende verklaringen zouden afleggen. Ook deze bevinding ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot, doch niet onbelangrijk, kon nog worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw reisweg allerminst geloofwaardig zijn. Deze bevinding ondergraaft bijkomend uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat u met een rood paspoort van Turkije naar België gereisd bent. U wist niet onder welke nationaliteit en onder welke identiteit u gereisd heeft. U wist enkel dat de voornaam waaronder u reisde "Leo" was (CGVS p.6, p.7). Dit is niet geloofwaardig. Het is immers zo dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Er mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u alert bent omdat u op elk moment riskeerde te worden tegengehouden en aan een strikte controle te worden onderworpen. Het feit dat u niet eens weet wat de nationaliteit is of wat de identiteitsgegevens zijn van de persoon onder wiens naam u reisde, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweerde het paspoort niet geopend te hebben. Dat u aldus het risico zou nemen om, ingeval van een controle, direct door de mand te vallen en vervolgens te worden tegengehouden, is niet aannemelijk. Dat u bovendien dit risico zou nemen nadat u 15.000\$ betaalde voor uw valse documenten, is eens zo opmerkelijk (CGVS p.8). Er kan worden verondersteld dat u, die een dermate hoog bedrag betaalde, toch de moeite zou hebben genomen om na te gaan wat voor documenten u in handen had. U geconfronteerd met deze bedenking, antwoordde u simpelweg dat het u niet interesseerde. U had niets te verliezen. U diende enkel te betalen bij aankomst in België (CGVS p.8). Dit wijzigt evenwel niets aan het feit dat u toch het risico nam om alsnog door de mand te vallen tijdens een eventuele controle bij binnenkomst van de Europese Unie. Ondanks dat het paspoort mee aan boord was van het vliegtuig, heeft u nagelaten het document open te doen om de kwaliteit ervan alsook de gegevens in het document te verifiëren. (CGVS p.7, p.8). U had hier nochtans ruimschoots de tijd voor. Het feit dat u geen informatie kan verstrekken over (de gegevens van) het paspoort waarmee u reisde, is niet aannemelijk. U legt dit paspoort bovendien ook niet voor. Uw onwetendheid omtrent het document waarmee u reisde en uw onvermogen dit document voor te leggen, doet het vermoeden ontstaan dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw reisroute en de documenten die u gebruikte tijdens uw reis naar België. Dit doet dan weer het vermoeden rijzen dat u uw eigen paspoort achterhoudt en zo bepaalde, in uw paspoort vermelde, informatie wenst verborgen te houden. Deze bevinding ondermijnt in ernstige mate uw gehele geloofwaardigheid.

Gezien voorgaande bevindingen heeft u geenszins weten te overtuigen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, bestaat. Bijgevolg kan

u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) worden toegekend.

(...)

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins voorgaande appreciatie in een ander licht te plaatsen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart als ook de kopie van uw paspoort en uw huwelijksakte bevestigen uw verklaringen over uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke stand, gegevens die hier niet betwist worden. Met de studentenkaart van de tandartsenfaculteit, de lidkaart van de kamer van koophandel, contracten in verband met uw werk, een dankbrief van Mercy Corps en de kopieën van foto's in verband met uw werk bevestigt u uw verklaringen over uw studies en uw werk. Ook deze gegevens staan niet ter discussie. Het loutere feit dat u werkte voor Mercy Corps toont nog geenszins aan dat u hierom problemen kende in Irak. De badge van de jachtclub bevestigt dan weer enkel uw lidmaatschap doch houdt ook geen verband met de feiten die u aanhaalde. Het verzendingsbewijs van DHL toont dan weer enkel aan dat u post ontving, niets meer en niets minder. Het medische rapport van de centrum-arts in België heeft enkel informatie betreffende uw gezondheidstoestand. In tegenstelling tot uw beweringen blijkt uit dit document nergens dat u tengevolge het incident in Irak suikerziekte zou gekregen hebbe. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat een arts enkel uitspraak kan doen over de fysieke / psychische toestand van een patiënt en vermoedens kan uiten over de omstandigheden die aan de basis liggen doch hierover sowieso nooit uitsluitsel kan geven.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder, M.(...) N.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)), eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas beknopt uiteenzet en verwijst naar zijn verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd. Het louter herhalen van zijn verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker geeft aan dat hij herhaaldelijk heeft willen uitleggen dat zijn persoonlijke problemen geen verband houden met deze van zijn moeder. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij telefonisch zou zijn bedreigd naar aanleiding van de problemen die zijn moeder zou hebben gekend (stuk 5, gehoorverslag, p. 15-17). In de mate dat aan de vervolgingsfeiten die zijn moeder heeft aangehaald geen geloof kan worden gehecht – omwille van redenen die omstandig worden uiteengezet in de beslissing die in hoofde van verzoekers moeder werd genomen en waarvan een kopie werd opgenomen in het administratief dossier – kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker nog dreigementen zou hebben ontvangen die verband houden met haar problemen. Deze bevinding houdt dan ook een gewichtige negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht waarom verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over zijn verschillende verblijfplaatsen in de periode van de voorgehouden vervolgingsfeiten, stelt verzoeker slechts onder verwijzing naar zijn verklaringen dat hij de chronologie van de verschillende verblijfplaatsen heeft gegeven. Een dergelijk betoog vermag echter geen afbreuk te doen aan de pertinente en concrete vaststellingen ter zake.

Verzoeker meent dat de verwerende partij onterecht opmerkt dat hij zou nagelaten hebben het Mercy Corps op de hoogte te brengen van de problemen die hij zou hebben gekend. Hij wijst erop dat hij “*de andere drie personen met wie hij werkte op de hoogte (heeft) gebracht*”. De Raad stelt vast dat verzoeker de twee neven waarmee hij samenwerkte binnen het kader van zijn eigen bedrijf klaarblijkelijk verwacht met Mercy Corps, de Amerikaanse organisatie waarvoor verzoeker en zijn neven opdrachten uitvoerden. Op basis van het gehoorverslag dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij Mercy Corps niets heeft verteld over zijn problemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoeker doet bovendien niets af aan de vaststelling dat hij op geen enkele manier zijn bewering staaft

dat het incident op de autostrade gelinkt is aan hetzij de (ongeloofwaardig bevonden) problemen van zijn moeder, hetzij zijn werk bij Mercy Corps.

De reden waarom verzoeker na zijn toevlucht te hebben gezocht in Taji nog een aantal keer naar Bagdad is gegaan, namelijk om regelingen te treffen in verband met zijn werk en een paspoort te laten maken, kan dit risicovolle gedrag niet verschonen. Er kan immers redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoeker, mocht hij daadwerkelijk vrezen voor zijn leven in Bagdad omwille van zijn werk en een veilig onderkomen hebben gevonden in Taji, zich niet persoonlijk en meermaals terug naar Bagdad zou begeven.

Het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst zaken deed met een Amerikaanse organisatie en als dusdanig beantwoordt aan een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker verwijst naar zijn religie en stelt dat hij omwille van het feit dat hij soenniet is erkend moet worden als vluchteling. In zoverre verzoeker aanhaalt dat de sjitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Inzake de verwijzing naar arresten van de Raad wordt opgemerkt dat aan deze arresten geen precedentswaarde kan worden toegekend en dat elk dossier dat aanhangig is bij de Raad op zijn eigen elementen wordt beoordeeld.

Middels een aanvullende nota van 13 maart 2017 brengt verzoeker nieuwe documenten bij ter ondersteuning van zijn claim dat hij omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse organisatie Mercy Corps problemen zou hebben gekregen met sjitische milities.

Verzoeker beweert dat hij na zijn vertrek uit Irak nog bedreigd werd door 'Asa'ib Ahl al-Haq en voegt drie dreigbrieven die aan hem blijken te zijn gericht (farde 1, stukken 1-3). Ook verzoekers familie zou zijn bedreigd. Op 4 oktober 2016 zouden onbekenden geprobeerd hebben verzoekers zoon te ontvoeren aan diens school, waarna een klacht werd ingediend (farde 1, stukken 4 en 5). Daarna zou de broer van verzoekers echtgenote zijn vermoord. Verzoeker voegt de overlijdensakte van deze schoonbroer (farde 1, stuk 6).

Met betrekking tot de dreigbrieven dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze geen datum dragen, noch de handtekening van de persoon of personen die deze in naam van 'Asa'ib Ahl al-Haq zouden hebben opgesteld, welke vaststelling reeds afbreuk doet aan de authenticiteit ervan. Daarnaast kan uit deze brieven geen link blijken tussen de daarin geuite bedreigingen en verzoekers werk in opdracht van Mercy Corps. Er wordt enkel in heel algemene en vage bewoordingen gerefereerd aan het feit dat verzoeker weigert de Mojahedien te steunen en de regels van de militie te volgen (stuk 1) en verzoeker wordt opgeroepen deel te nemen aan het middaggebed en daarna enkele vragen te beantwoorden (stukken 2 en 3). De documenten betreffende de vermeende poging tot ontvoering van verzoekers zoon dateren van 4 oktober 2016, zodat mag worden verwacht dat verzoeker dit element reeds zou hebben opgeworpen in het verzoekschrift dat door hem op 2 november 2016 werd ingediend, of dat hij desgevallend in zijn aanvullende nota uiteenzet waarom zulks niet mogelijk was, *quod non*. Ook uit deze documenten kan niet blijken dat er een verband is tussen de ontvoeringspoging en de problemen die verzoeker zouden hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker legt geen document voor dat de resultaten bevat van het gerechtelijk onderzoek en een licht werpt op de identiteit van de daders, waarvan er nochtans een kon worden aangehouden. Uit de overlijdensakte met betrekking tot verzoekers schoonbroer kan evenmin worden afgeleid dat diens dood verband houdt met verzoekers problemen.

Waar verzoeker herhaalt dat zijn problemen persoonlijk zijn en niet verbonden zijn met deze van zijn moeder, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar hetgeen hij desbetreffend hoger heeft uiteengezet. De Raad ziet bovendien niet in, en verzoeker laat na toe te lichten, op welke wijze het

gegeven dat zijn moeder naar Irak is teruggekeerd ertoe strekt zijn asielrelaas kracht bij te zetten. De door verzoeker gevoegde stukken betreffende de gezondheidsproblemen van zijn vader (stuk 7, medisch verslag en stuk 8, 'Formulier van toestemming en belofte') zijn derhalve niet dienstig.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota tevens aan dat zijn collega Z. ook werd bedreigd en naar de Verenigde Staten vluchtte, waar hij als vluchteling werd erkend. De directeur van Mercy Corps zou hebben bevestigd dat beiden problemen kregen wegens hun werk. Verzoeker voegt een verklaring ondertekend door Z. S., kleurenkopieën van fragmenten van identiteitsdocumenten met betrekking tot verzoekers collega en een dankbetuiging ('Certificate of Appreciation') vanwege het afdelingshoofd van Mercy Corps in Bagdad aan deze collega (farde 1, stuk 9). De Raad stelt vooreerst vast dat het hier om fotokopieën gaat waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Uit de dankbetuiging blijkt niet dat Z. zijn activiteiten voor Mercy Corps om veiligheidsredenen heeft moeten staken, noch wordt hierin bevestigd dat hij en verzoeker in de problemen zijn gekomen door hun werkzaamheden voor deze organisatie. Nog daargelaten de vaststelling dat de familienaam van verzoekers collega zoals aangegeven onderaan de verklaring niet overeenstemt met de naam die in de aanvullende nota wordt vermeld, blijkt uit voormelde verklaring niet dat hij Irak ontvlucht is omwille van dezelfde problemen als die van verzoeker. Tijdens zijn gehoor gevraagd of zijn collega's (waaronder de genaamde Z.) nog problemen hadden gehad, antwoordde verzoeker trouwens: *"Ze komen niet veel naar Irak en hij is ontvoerd en keer en verlaten naar Amerika en komt af (en) toe (naar) Irak"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Indien verzoekers collega Irak zou moeten verlaten hebben omwille van dezelfde redenen, kan worden verwacht dat verzoeker dit duidelijk zou hebben aangegeven tijdens zijn gehoor, *quod non*. Nog daargelaten dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig stuk bijbrengt op basis waarvan mag worden aangenomen dat zijn zakenpartner in de VS als vluchteling werd erkend, blijkt uit geen van de gevoegde stukken dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten omwille van de problemen die hij in zijn asielrelaas heeft aangehaald.

De Raad wijst er in dit verband tot slot nog op dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

In zijn aanvullende nota van 13 maart 2017 vestigt verzoeker eveneens de aandacht op een bijkomend probleem, met name zijn homoseksualiteit. Verzoeker stelt dat hij in 1990 verkracht werd door een neef. Toen hij in Libië verbleef zou hij op school een relatie hebben gehad. Na zijn terugkeer naar Irak in 2001 zou hij door zijn familie gedwongen zijn geweest om te trouwen met zijn nicht. Verzoeker stelt dat hij als gehuwde man steeds in het geheim mannen ging ontmoeten op plaatsen die daarom bekend staan bij homoseksuelen. Verzoekers familie zou dit niet hebben geweten, alhoewel zijn vrouw vermoedens zou hebben gehad maar de kwestie nooit met verzoeker durfde te bespreken. Verzoeker stelt verder dat hij in Bagdad gearresteerd en gefolterd werd door milities en dat er verschillende medische verslagen zijn die zijn problemen bevestigen. Sinds oktober 2015 zou verzoeker ook in België een relatie hebben, meer bepaald met een zekere H. A. Q., die dit zou bevestigd hebben op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoeker was het voor hem onmogelijk om eerder over zijn seksuele geaardheid te vertellen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat zijn dossier samen met dat van zijn moeder liep. Verzoeker betoogt dat hij gelet op zijn geaardheid behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Irak terug te keren, aangezien hij daar zal worden vermoord.

De Raad is niet overtuigd dat verzoeker ervan weerhouden werd de problemen in verband met zijn seksuele geaardheid reeds van bij het begin van zijn asielprocedure op te werpen omdat zijn asieldossier samen liep met dat van zijn moeder. Er kan immers niet worden ingezien welk risico op ontdekking van zijn geaardheid door zijn moeder verzoeker dacht te lopen, aangezien ze niet samen werden gehoord en verzoeker verzekerd werd dat alles wat hij tijdens zijn gehoor vertelt op vertrouwelijke wijze wordt behandeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaarde bovendien ter terechtzitting dat zijn moeder reeds op 3 oktober 2016 effectief terugkeerde naar haar land van

herkomst. Aldus mag worden verwacht dat verzoeker na het vertrek van zijn moeder zijn raadvrouw terstond op de hoogte zou hebben gebracht van het bijkomend asielmotief, zodat het reeds in het verzoekschrift dat op 2 november 2016 werd ingediend kon worden opgeworpen, *quod non*. Uit de stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt blijkt dat hij tijdens een raadpleging op 4 november 2016 voor het eerst gesproken heeft over zijn geaardheid ten overstaan van dokter D. (farde 2, stuk 8). Verzoeker blijkt voor het eerst op 3 februari 2017 ten overstaan van een medewerkster van het Centrum Algemeen Welzijnswerk Halle-Vilvoorde te hebben gemeld dat hij behalve zijn oorspronkelijk asielrelaas nog een ander relaas heeft – verzoeker zou haar hebben verteld dat hij omwille van zijn homoseksualiteit in Bagdad werd gearresteerd en gefolterd door milities en dat hij dit niet eerder kon vertellen omdat zijn dossier samen liep met dat van zijn moeder –, waarvan zijn raadvrouw diezelfde dag per mail in kennis werd gesteld (farde 2, stuk 7).

De vaststelling dat verzoeker onnodig lang blijkt gewacht te hebben om niet alleen de Belgische asielinstanties maar ook zijn raadvrouw in kennis te stellen van de problemen die hij in zijn land van herkomst vreest omwille van zijn seksuele geaardheid, maakt dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. Aangezien documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, kunnen de documenten die ter staving van verzoekers nieuwe asielmotieven worden neergelegd zijn geloofwaardigheid ter zake niet herstellen.

Uit de medische documenten (farde 2, stukken 4 en 5) blijkt weliswaar dat verzoeker te kampen heeft met een kromstand van de penis en enkele voorhuidletsels, maar niet dat dit het gevolg is van martelpraktijken in zijn land van herkomst, zoals hij zelf beweert. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Op basis van de medische stukken kan de oorsprong van verzoekers penisandoening(en) echter niet worden geobjectiveerd. Uit andere documenten blijkt dan weer dat verzoeker last heeft van een nasale obstructie die hem 's nachts wakker houdt (farde 2, stukken 3, 9 en 10). Het betreft hier klaarblijkelijk een medisch probleem dat geen verband houdt met verzoekers asielmotieven. Hetgeen in de verslagen van de seksuologe (farde 2, stukken 2 en 6) en in het verslag van de neuropsychiater aan verzoekers raadvrouw (farde 2, stuk 8) wordt gesteld met betrekking tot verzoekers geaardheid blijkt louter en alleen gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen.

Ter terechtzitting wordt door de verzoekende partij beweerd dat zijn vriend, de heer H.A.Q., tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers naam heeft vermeld, alsook de manier waarop zij elkaar leren kennen hebben en de relatie die zij met elkaar hebben. De verwerende partij vraagt ter terechtzitting aan de heer H.A.Q. die eveneens ter terechtzitting aanwezig is of deze bezwaar heeft dat zijn gehoorverslag wordt neergelegd, waarop deze ontkennend antwoordde. De verwerende partij legde dan ook ter terechtzitting van 17 maart 2017 een (niet-ondertekende) kopie neer van dit gehoorverslag met betrekking tot de heer H. A. Q. Nergens in dit gehoor wordt verzoekers naam genoemd, laat staan dat op basis van dit gehoorverslag kan worden aangenomen dat H. A. Q. ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bevestigd sinds oktober 2015 een homoseksuele relatie te hebben met verzoeker. De documenten die door verzoeker worden neergelegd (farde 2, stuk 1) kunnen zijn bewering niet op objectieve wijze staven. De brief waarin H. A. Q. getuigt over zijn homoseksuele relatie met verzoeker heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en de gevoegde beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus die in hoofde van deze persoon werd genomen maakt geen melding van de motieven van diens asielaanvraag. De gevoegde foto's waarop verzoeker in het gezelschap van H. A. Q. staat afgebeeld zijn momentopnames waaruit niet op objectieve wijze kan worden afgeleid dat er tussen de twee als dusdanig een homoseksuele relatie bestaat. De fotokopieën van een (niet-vertaald) identiteitsdocument en de bijlage 26 die werd afgeleverd aan H. A. Q. wijzen niets aan voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielerelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 7 maart 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluud gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel

sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoeker wijst op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laat hij na *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Bagdad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiiitische milities in Bagdad, in combinatie met verzoekers soennitische achtergrond, niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker verwijst naar "gabegie", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiiitische milities te controleren, toont verzoeker niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF